

Z rozhodnutí ve věcech pracovních.

340.

I. Jednání, které činí zaměstnance nehodným důvěry zaměstnavatelovy (§ 27, č. 1 zák. o obchod. pom.), nemusí mu býti zvlášť zakazováno. II. Čím důležitější a odpovědnější je služební postavení zaměstnancova a čím větší je důvěra zaměstnavatelem mu věnovaná, tím větší je povinnost zaměstnancova udržeti si důvěry zaměstnavatelovy. — III. Důležitým důvodem k předčasnému propuštění podle § 27, č. 1 zák. o obch. pom. je uveřejnění článku v jiném časopise, v němž redaktor svůj vlastní list a jeho politický směr napadne. Rozh. nejv. soudu z 7. I. 1932, Rv 1 2067/30 (Juristenzeitung, č. 1302).

Žalobce byl k žalované firmě ve služebním poměru jako redaktor periodického časopisu. Z toho vysvítá, že na žalovaný služební poměr na základě § 2, č. 3, vztahují se ustanovení zákona o obchod. pomocnících. Denní list, o který jde, je ústředním orgánem politické strany, a žalobce v době, kdy byl redaktorem jmenovaného denního listu, uveřejnil v jiném časopise úvodní článek. Tyto okolnosti stačí k bezpečnému posouzení sporné otázky, zda předčasné propuštění žalobce ze služeb žalované bylo podle zákona oprávněné, a netvoří žádnou závalu řízení, že nebyl zjištěn celý obsah služební smlouvy. Jmenovitě je bezvýznamné, že žalobci nebyla služební smlouvou literární činnost a spolupráce v jiném listě zapověděna, rozhodujícím jest jen, zda žalobce následkem svého jednání stal se nehodným důvěry zaměstnavatelovy, a povinnost udržeti si důvěru zaměstnavatelovy je tak samozřejmou povinností každého zaměstnance, že není ani třeba, aby mu jednání, které by ho činilo nehodným důvěry zaměstnavatelovy, bylo mu ještě zvlášť zakazováno.*)

Za důležitý důvod, který zaměstnavatele opravňuje k předčasnému propuštění, platí podle § 27, č. 1, zák. o obch. pom. především nevěra zaměstnance ve službě, a k tomu se druzí ztráta důvěry zaměstnavatelovy. Zákon neobsahuje žádnou definici obou zmíněných pojmů. Pojem věrnosti není ostatně žádný převážně právní (juristický), nýbrž spíše mravní (etický) pojem; samozřejmě odpovídá však v zákoně míněná povinnost věrnosti mravní potřebě, aby zaměstnanec oprávněné zájmy zaměstnavatelovy neporušoval. Ztráta důvěry zaměstnavatelovy je především zpravidla následek nevěry zaměstnancovy, může býti však také způsobena takovým jednáním nebo opominutím zaměstnance, podle kterých zaměstnanec nebyl sice nevěrným, avšak přes to důvěry zaměstnavatelovy stal se nehodným. Čím důležitější a odpovědnější je služební postavení zaměstnancova, čím větší je důvěra zaměstnavatelem mu věnovaná, tím větší je povinnost zaměstnance, aby si udržel důvěru zaměstnavatele, a tím větší nároky klade zaměstnavatel zaměstnanci, pokud se týče jeho věrnosti a důvěryhodnosti.*)

V předloženém případě je zjištěno, že v článku, o který se jedná, mimo jiné byla také napadena politická strana X. a její ústřední orgán, jehož redaktorem tehdy byl a jehož majitelkou a vydavatelkou je žalovaná. Majitel

a vydavatel politického listu má nejen mravní, ale také materiální zájem na tom, aby proti jeho listu a proti politické straně nebyly činy útoky, dokonce vlastním redaktorem, neboť podobný způsob jednání je s to, aby způsobil pokles počtu příslušníků strany a odběratelů listu, a tím poškodit také materiálně majitele a vydavatele listu. Lze sice přisvědčiti názoru, že ze služební smlouvy pro zaměstnance neplynou povinnosti, pokud se týká jeho soukromého politického přesvědčení, o tom se však ve sporu nejedná, nýbrž pouze o otázku, zda se žalobce provinil takovým jednáním, které je příčinou, že není hoden důvěry zaměstnavatelovy. K takovému jednání neopravňuje zaměstnance ani zásada svobody přesvědčení a volnosti mínění. Je nutno vytknouti, že zákon o obchodních pomocnících v § 27, č. 1, nedělá žádného rozdílu mezi služebním a mimo-sluzebním chováním, a že jednání, které nesouvisí se službou, může podkopati důvěru zaměstnavatele, když svědčí o nevěře zaměstnance, nebo když by tím utrpěl škodu podnik, který ho zaměstnává (srov. rozh. č. 7119).**)

Na základě těchto úvah dospěl dovolací soud k tomu, že se žalující provinil sepsáním a uveřejněním článku, který ho zbavil důvěry zaměstnavatelovy, a je zde tedy důležitý důvod, který předčasnou výpověď podle § 27, č. 1, zákona o obch. pom. opravňuje.

341.

Za obecní úředníky ve smyslu obecních zřízení a zákona ze dne 23. července 1919, čís. 443 Sb. z. a n., jest pokládati ty, kdož jsou ustanoveni ve služebním postavení k obci na místa systemisovaná v úředním organismu obce, by tu jako své povolání vykonávali práce vyššího druhu ve správě obecních věcí. Nehledíc k předpisu § 6 zák. č. 443/1919, záleží výhradně na vůli obecního zastupitelstva, zda chce osobu přijatou do služeb obce ustanoviti v postavení takového úředníka či v poměru jiném, zejména v soukromoprávním poměru upraveném zákonem o obchodních pomocnících. Rozh. nej. soudu z 19. XII. 1931, Rv II 769/30. Váž. obč. 11.294.

Dovolatelovy právní vývody se opírají o názor, že zákon ze dne 23. července 1919, čís. 443 Sb. z. a n., jímž se upravují služební poměry úředníků při obcích v Čechách, na Moravě a ve Slezsku, není normou dispositivní, nýbrž jen právem velícím (ius cogens) v tom smyslu, že obec, ustanovující na příklad úředníka obecní elektrárny, jest povinna ustanoviti ho jako úředníka obecního podle zvláštních předpisů zákona čís. 443/1919. Dovolatelův právní názor jest však zřejmě mylný. Za obecní úředníky ve smyslu obecních zřízení a zákona čís. 443/1919 jest pokládati ty, kdož jsou ustanoveni ve služebním postavení k obci na místa systemisovaná v úředním organismu obce, by tu jako své povolání vykonávali práce vyššího druhu ve správě obecních věcí. Nehledíc k předpisu § 6 zmíněného zákona o ustanovení úředníka pro obor služby konceptní při každém obecním zastupitelstvu v obcích, označených v § 3 téhož

*) V »Pracovním právu«, roč. VII., str. 15.: »Zákon o obch. pom. nerozeznává v § 27, č. 1, mezi jednáním služebním a mimoslužebním, zaměstnavatelovu důvěru může podkopávat také jednání nesouvisící se službou, svědčí-li o sklonu zaměstnancova k nepoctivosti a nevěrnosti, nebo uvádí-li ho v nevážnost, kterou nutně musí trpěti i podnik jej zaměstnávající.«

*) Srv. k tomu Váž. obč. 11092 ve sb. »Prac. práva« č. 308.

zákonu, o něhož v souzené věci nejde, záleží výhradně na vůli obecního zastupitelstva, chce-li osobu přijatou do služeb obce ustanovit v postavení takového úředníka či v poměru jiném, zejména v soukromoprávním poměru upraveném zákonem o obchodních pomocnících ze dne 16. ledna 1910, čís. 20 ř. zák., jak na to pamatuje tento zákon v § 3.

342.

Pracovní přestávky ve smyslu § 3, odst. 1. zák. č. 91/18 se do osmihodinové doby pracovní ex lege nevčítají. Nález nejv. spr. soudu z 20. I. 1932, č. 632, Boh. A 9615.

Zkoumaje meritorní námitku, že spornou úpravou přestávek prodlužuje se nezákonným způsobem pracovní doba o ¼ hodiny, uvážil nss, že za trvání pracovní přestávky není zaměstnanec efektivně zaměstnán; nemohl tudíž nss dospět k názoru, že přestávky pracovní služby do pracovní doby včítají, a to tím méně, když ani stížnost sama netvrdí, že po dobu pracovních přestávek jsou zaměstnanci povinni aspoň k pohotovosti, která by po případě snad mohla být kladena na roven efektivní práci. Že i zákon sám pohlíží na pracovní přestávku jako na dobu, jež se do pracovní doby nevčítá, vysvětluje z toho, že stejným výrazem »přestávka« označuje v § 4 i prázdeň, jež se má zaměstnancům poskytnouti jednou týdně v trvání aspoň 32 hodin. Že však tato prázdeň se do pracovní doby nevčítá, je samozřejmo. Lze ostatně poukázat také k tomu, že stejným způsobem chápe pracovní přestávku i praxe min. soc. péče, jak je patrné z jeho výnosu z 21. března 1919, č. 4751/III-19 k § 1, odst. 8.

343.

Zaměstnanec může požadovati na zaměstnavateli odměnu i za nedovolenou práci přes čas. Rozh. nejv. soudu ze dne 5. II. 1932, č. j. R I 1088/31, Sb. min. sprav. č. 1040.

Podle ustálené judikatury nejv. soudu (rozhodnutí č. 8717, 8818, 10.226, 10.504 Sb. z. a n.)* zaručuje ovšem zákon o osmihodinové době pracovní, č. 91/1918 Sb. z. a n., v §§ 7, odst. 3., a 7, odst. 4., »zvláštní odměnu« jen za dovolené hodiny přes čas, nikoli též za práce, konané proti zákazu § 1, odst. 1., téhož zákona. Ale z toho, že smluvní nárok na odměnu za nedovolené práce přes čas nemůže být vyvozován ze zákona č. 91/1918 Sb. z. a n., neplatí ještě nikterak, že by se zaměstnanec nemohl domáhati vůbec na zaměstnavateli náhrady toho, oč byl připraven svémocným prodlužováním zákonné pracovní doby se strany zaměstnavatele. Zaměstnanec zbývá i v případě nedovolených prací přes čas cesta žaloby o náhradu pro bezdůvodné obohacení zaměstnavatele a poškození zaměstnancovo. K opodstatnění takového nároku na náhradu postačí, prokáže-li se, že se zaměstnanec nedostal od zaměstnavatele za vykonané přesčasové práce náležité náhrady a že na jeho úkor byl jimi zaměstnavatel bezdůvodně obohacen. Výši odškodného může pak soud určit podle § 273 c. ř. s. V souzeném případě přednesla žalobkyně v žalobě i v průběhu jednání v prvé stolici a nabídla o tom důkazy, že vykonala pro žalovaného jako svého zaměstnavatele uložené jí pracovní hodiny přes čas, za které neobdržela zaplacení, a domáhá se na žalovaném, aby jí za ně zaplatil. Tento

*) »Pracovní právo«, roč. VIII., str. 67, 83 a dále sb. č. 166 a 228.

přednes stačí jako žalobní důvod pro opodstatnění žalobního nároku i ve smyslu právě vyloženém. Podřadit tento žalobní důvod pravidlu právnímu je věci soudu, který není při tom vázán právním stanoviskem žalující strany.

344.

I. Předpisy zákona čís. 91/1918 nevztahují se na obecní zaměstnance, jichž obec používá jako svých výkonných orgánů v takových oborech obecní správy, v nichž se projevuje její vrchnostenská moc na území obce.

II. Veřejné obecní jatky nelze pokládati ani za podnik podrobený živnostenskému řádu, ani za podnik po živnostensku provozovaný ve smyslu prvního odstavce § 1. zákona o osmihodinové pracovní době ze dne 19. prosince 1918, čís. 91. Sb. z. a n.

III. Spadaly-li práce dozorce veřejných obecních jatek převážně v obor zdravotní a potravinové policie, byl obecním řízenec zdravotní služby, na něhož se nevztahovaly předpisy zákona čís. 91/1918. Lhostejno, že konal některé práce jiného druhu. Rozh. nejv. soudu z 22. XII. 1931, Rv II 606/30. Váž. obč. 11301.

Žalobce se domáhá na žalované obci zaplacení zvláštní odměny za přesčasové práce. Při posuzování žalobního nároku s hlediska zákona čís. 91/1918 jest řešiti otázku, zda se tento zákon vztahuje na žalobce, který byl jateckým dozorcem na veřejných obecních jatkách města.

Podle prvního odstavce § 1 platí zákon čís. 91/1918 především pro »podniky živnostenskému řádu podrobené nebo po živnostensku provozované. V § 27 čís. 39 živn. řádu jsou sice uvedeny i jatky pod nadpisem »živnosti, u kterých jest potřeba schválení provozovacího závodu«, ale z toho nelze ještě vyvozovati, že jsou živnostenskému řádu vůbec podrobeny také veřejné jatky obecní, o nichž se zmiňuje ustanovení § 35 živn. řádu. Jest totiž rozeznávati soukromé jatky, které jsou soukromými koncesovanými živnostenskými podniky a jsou ovšem podrobeny živnostenskému řádu, a veřejné jatky, zřízené a provozované obcemi z důvodů zdravotně-policejních. Jatky tohoto druhu jest pokládati za veřejné zdravotně-policejní zařízení, za veřejný podnik náležející obci jako právní osobě veřejnoprávní a určený k plnění správních úkolů uložených obci podle zákona. Obstarávání takovýchto úkolů zdravotní policie bylo obcím uloženo v článku V., bod 4. a 5. říšského zákona obecního ze dne 5. března 1862, čís. 18 ř. zák., v § 3 a) říšského zákona zdravotního ze dne 30. dubna 1870, čís. 68 ř. zák. a v § 13 zákona o nakažlivých nemocích zvířecích ze dne 6. srpna 1909, čís. 177 ř. zák. Zřízení veřejných jatek obecních bylo státní správou obcím co nejdůrazněji doporučováno z důvodů veřejné policie zdravotní, potravinové a veterinářské. Plní-li tedy obec takto veřejný úkol uložený jí zákonem, není to u ní živností, nýbrž jde o vykonávání veřejné správy a vrchnostenské moci. Z toho usuzuje dovolací soud, že veřejné jatky obecní nelze pokládati ani za podnik podrobený živnostenskému řádu, ani za podnik po živnostensku provozovaný ve smyslu prvního odstavce § 1 zákona čís. 91/1918.

Druhý odstavec § 1 zákona čís. 91/1918 rozšiřuje ovšem platnost předpisu prvního odstavce také na »podniky, závody a ústavy provozované státem, veřejnými nebo soukromými svazky, fondy, spolky a společnostmi, ať jsou rázu výdělečného, všeužitečného nebo dobročinného«. Avšak toto ustanovení již podle svého doslovu

zřejmě nezasahuje onen obor činnosti, kterou vyvíjí stát, země neb obec ve výkonu své moci vrchnostenské, a ani ostatní obsah zákona čís. 91/1918 nenavědčuje tomu, že jeho předpisům, omezujícím pracovní dobu, měla býti podrobená činnost i takových zaměstnanců, kteří jsou účastní při plnění úkolů vrchnostenské pravomoci státu, země neb obce. Se zvláštní povahou služby orgánů, používaných pro výkon této vrchnostenské moci, nebylo by lze srovnati na příklad předpisy § 3 o rozdělení pracovní doby a stanovení pracovních přestávek podle dohody mezi zaměstnavateli a zaměstnanci, § 7, odst. (3) o prodloužení pracovní doby kolektivní smlouvou mezi zaměstnavateli a zaměstnanci a § 12, odst. (4) o rozdělení pracovní doby osob, najatých ke služebním úkonům nepravidelně konaným a nepatrně namáhavým, podle volné úmluvy stran. Z těchto úvah vyzouje dovolací soud právní názor, že se předpisy zákona o osmi-hodinové době pracovní, čís. 91/1918, nevztahují na takové obecní zaměstnance, jichž obec používá jako svých výkonných orgánů v takových oborech obecní správy, v nichž se projevuje její vrchnostenská moc na území obce. (Viz též ná-lez nejv. spr. soudu ze dne 20. dubna 1931, čís. 19.290/50, Boh. A č. 9203.)*

Řešiti jest ještě otázku, zda spadají služby, jež konal žalobce jako dozorce veřejných jatek žalované obce, do rámce výkonu živnostenské pravomoci v naznačeném smyslu. Jak bylo již vyloženo, plní obec zřízením a provozem veřejných obecních jatek svůj veřejný úkol, který jí byl zákonem uložen. K tomu jest dodati, že zákonem ze dne 15. dubna 1920, čís. 332 Sb. z. a n., bylo stanoveno, že o výkon zdravotní policie, obstarávané dosud obcemi, pečuje stát, že však předpisy tohoto zákona, pokud se týkají pomocného personálu zdravotního, nevešly dosud v účinnost, jak plyne z článku I. zákona ze dne 15. července 1922, čís. 236 Sb. z. a n. Spadá tedy vydržování pomocného zdravotního personálu nadále jako dosud do působnosti obcí, ač zákon čís. 332/1920 prohlásil zdravotní službu, kterou tento pomocný personál vykonává, za obor státní péče. Podle § 3 a) dříve platného zákona o organizaci veřejné zdravotní služby ze dne 30. dubna 1870, čís. 68 ř. zák., příslušelo obcím v oboru samostatné působnosti mimo jiné také provádění zdravotné policejních předpisů v příčině potravin, ohledávání dobytka a masa atd. Tato působnost přešla sice podle § 4 zákona ze dne 15. dubna 1920, čís. 332 Sb. z. a n., na správu státní, ale vydržování pomocných orgánů zdravotní policie bylo až dosud ponecháno obcím, takže činnost těchto orgánů jest nyní vlastně určena k podporování a uplatnění vrchnostenské moci státní. V souzeném případě není sporné, že žalobce byl úředně ustanoven dozorcem městských veřejných jatek, že vykonával obvyklé práce jateckého dozorce, zejména dohlížel na čistotu a pořádek v jatkách, činil zá-pisy o porážkách, opatroval zrátky ohledané maso, pečoval o odstranění zabaveného masa, vážil dobytek a maso, vybíral pro obec poplatky a přijímal bolety a dobytčí pasy. Žalobce mimo to sám přednesl, že také prohlížel maso uložené na jatkách, není-li vadné, že vyřezával části zabavených vnitřností a že ve službě podléhal dozoru městského zvěrolékaře. Uvedené žalobcovy práce spadají převážně v obor zdra-

votní a potravinové policie, pročež jest žalobce pokládati za obecního zřízence zdravotní služby, na kterého se nevztahují předpisy zákona čís. 91/1918 o osmihodinové době pracovní. Konal-li žalobce kromě toho některé práce jiného druhu (na př. ohřívání a pumpování vody), nemění to nic na základní povaze jeho služebního postavení jako pomocného orgánu zdravotní policie. Žalobcův nárok na zvláštní odměnu za práci přes čas nemá tedy v zákoně čís. 91/1918 opory.

545.

I. Nešetření předpisů zákona neb volebního řádu působí neplatnost volby do závodního výboru jen do té míry, pokud mohlo míti vliv na výsledek volby a volba je zrušitelná jen do té míry, pokud volební řízení je nezákonným postupem zasaženo.

II. Nebyla-li vada v rozvrhu mandátů způsobena nezákonným postupem v předchozím oddílu volebního řízení, jest povinností rozhodčí komise omeziti se na přezkoumání sporného rozvrhu mandátů. Nález nejv. správ. soudu z 18. května 1932, čj. 7676/52.*

Rozhodčí komise podle zákona o závodních výborech zrušila nálezelem volby do závodního výboru v továrně fy M. z toho důvodu, poně-vadž zbylý mandát byl přikázán volební skupině první, ačkoliv největší zbytek dělení podle § 20 volebního řádu (vlád. nařízení č. 2. z r. 1922) vykazovala volební skupinu třetí, jíž měl býti mandát přikázán přes to, že při rozdělení mandátů podle § 19 vyšla naprázdno.

Proti tomuto rozhodnutí podal člen a předseda závodního výboru a předseda volební komise stížnost k nejv. správ. soudu, v níž jako vadnost, resp. nezákonnost vytýká, že rozhodčí komise zrušila celé volby, ačkoliv navrhováno bylo jen zrušení rozdělení mandátů, ježto volba sama provedena byla podle zákona. Žalovaný úřad popírá ve svém odvodním spise přípustnost stížnosti a dovolává se pro toto své stanovisko ustanovení § 19 zák. o závod. výborech, podle něhož má výrok rozhodčí komise o platnosti voleb platnost konečnou.

Nss. však nenalezl důvodu pochybovati o své kompetenci, žalovaným úřadem popírané. Neboť ustanovení § 19 zák. o záv. výborech, podle něhož rozhodčí komise rozhoduje o platnosti voleb s platností konečnou, nevylučuje kompetenci tohoto soudu, která se zakládá na § 88 úst. listiny a zákoně o nejvyšším správním soude č. 3/1918 Sb. z. a n. Podle § 2 tohoto zákona platí však pro příslušnost nss. předpisy § 2 zák. č. 36/1876 ř. z., a zejména také předpis § 5 tohoto zákona, podle něhož jest vyřízení věci v pořadu správním s konečnou platností právě předpokladem revisní kognice tohoto tribunálu.

Rozhodčí komise je podle § 19 zák. o záv. výborech a § 25 prov. nařízení povolána rozhodovati toliko o stížnostech do způsobu provedení voleb a do jejího výsledku, jsouc při tom i podle výslovného předpisu § 35, odst. 2. prov. nařízení č. 2 z r. 1922 Sb. v souvislosti s paragrafem 451 c. ř. s. vázána na návrh ve stížnosti obsažený. Tento předpis § 35 provádeč-čího nařízení je ustanovením § 26, odst. 7. zákona o závodních výborech č. 330/1921 Sb. z. a n. kryt.

Podle ustanovení volebního řádu závodních výborů (čl. II. § 25 cit. prov. nařízení č. 2/1922 Sb. z. a n.) je pak volba do závodního výboru

*) Srv. k tomu nález nejv. spr. soudu ze 7. III. 1923, čj. 3841, Boh. A 2055.

*) Ve sb. »Pracovního práva«, č. 234. (Zák. č. 91/18 nevztahuje se na obecní zřízence policie požární a zdravotní.) Srv. také Boh. A 8233 (PP. č. 13) a »Veřejní zaměstnanci a 8 hodin práce« v PP., roč. IX., str. 17 n.

»neplatna«, byla-li porušena ustanovení zákona nebo volebního řádu a mohla-li porucha mít vliv na výsledek volby.

Nešetření předpisů zákona neb volebního řádu působí tedy neplatnost volby jen do té míry, pokud mohlo mít vliv na výsledek volby. Pokud nedosahuje vliv porušení předpisů zákona neb volebního řádu na výsledek volby, není tedy volba neplatna. Z toho podává se též důsledek, který je z obdobného ustanovení § 56, odst. 1. řádu volení v obcích č. 75/1919 Sb. z. a n. a podobně z ustanovení § 20 zákona o volebním soudě č. 125/1920 Sb. z. a n. v zákoně samém výslovně vyvozen, to jest, že volba je zrušitelná jen do té míry, pokud volební řízení je nezákonným postupem zasaženo, a že tedy nemají být rušeny ony části řízení volebního, na něž nezákonný postup žádného vlivu mít nemohl.

Pohlížeje na naříkané rozhodnutí s těchto hledisek, shledal soud, že návrh stížnosti proti výsledku volby týkal se výlučně jen rozdělení mandátů. Porucha v předchozím stadiu volebního řízení nebyla ve stížnosti vytykána. Poněvadž však vada v rozvrhu mandátů před rozhodčí komisí vytykána není způsobena nezákonným postupem v předchozím oddílu volebního řízení a poněvadž ani vadný rozvrh mandátů samozřejmě nemůže mít vlivu na předchozí část řízení volebního, nebyla žalovaná rozhodčí komise oprávněna vysloviti zrušení celého volebního řízení, nýbrž povinností její bylo omeziti se na přezkoumání sporného rozvrhu mandátů.

346.

Závodní rada je legitimována bráti v odpor instancním odvoláním i stížností k nss báňsko-úřední schválení ustanovení pracovního řádu o době a trvání práce (§ 200 lit. c) hor. zák. č. 146/1854 ř. z.). Nál. nejv. spr. soudu z 20. I. 1952, č. 632, Boh. A 9615.

Nař. rozhodnutím nevyhověl žal. úřad odvolání stěžující si závodní rady z výměru revírního báňského úřadu, jímž úřad tento přes protest závodní rady schválil vyhlášku správy dolu, kteroužto vyhláškou bylo zavedeno nové rozdělení směn.

Akt tento jeví se jako instancní rozhodnutí báňského hejtmanství, jímž potvrzen byl výrok revírního úřadu báňského, kterým byla schválena úprava pracovních přestávek, majitelem hor stanovená. Úprava pracovních přestávek náleží podle své povahy k úpravě času a trvání práce. Úprava času a trvání práce je podle platného dosud ustanovení § 200 obec. hor. zák. obligatorní součástíou služebního, nebo-li pracovního řádu. Služební řád ten podléhá podle ustanovení téhož § 200 schválení báňského úřadu, t. j. podle §§ 2 a 4 zák., o zřizování a působnosti úřadů báňských z 21. července 1871, č. 77 ř. z., v prvé stolici revírnímu úřadu báňskému a v druhé stolici báňskému hejtmanství. Na těchto příslušnostech nebylo ani zákonem č. 91/18 o 8hodinné době pracovní ani zákonem č. 144/20 o závodních a revírních radách hornických nic změněno. Nelze tedy o příslušnosti báňských úřadů nijak pochybovati.

K otázce stížní legitimace závodní rady lze zajisté souhlasiti s míněním zástupce žal. úřadu, že pouhý fakt, že nař. rozhodnutí bylo vydáno závodní radě k opravnému prostředku jí podanému, nebyl by sám o sobě zcela nepochybným podkladem legitimace její ke stížnosti k nss. Ale nss již v nál. Boh. A 7951/29 a

8414/30*) vyvodil z práva závodní rady »na spolupůsobení při dozoru« podle § 2 č. 1 zák. č. 144/20 právo závodní rady dovolávati se úřadů dozorcích, a to i opravnými prostředky správnými. Podle názoru blíže odůvodněného v nálezech právě citovaných opravňuje nezákonný výkon úředního dozoru závodní rady k podání opravného prostředku k vyšší stolici a také k podání stížnosti k nss. Že pak schválení služebního řádu jest aktem úředního dozoru, nelze důvodně pochybovati, neboť »schválení« není nic jiného, než zvláštní, a to silnější forma výkonu dozoru. Tvrdí-li tedy stěžující si závodní rada, že báňský úřad schvaluje služební řád, použil své dozorcí moci nezákonným způsobem, nelze jí legitimaci ke stížnosti soudní odíratí.

547.

Spory podle zák. čl. XLV:1907. Nál. nejv. spr. soudu z 12. III. 1952, čís. 4007/52. »Právní obzor«, r. 1952, č. 9.

Jde o spor mezi zemědělským zaměstnancem (čeledínem) a majitelem zemědělského podniku o vyklizení naturálního bytu, používaného stěžovatelem jako čeledínem. Naturální byt je součástíou služebních požitků. Jde tedy o

*) V »Pracovním právu«, roč. VIII., str. 61 a č. 53 sb. z důvodů těchto náleží jest uvěsti: »Jak již v nál. Boh. A 5138/25 bylo vysloveno, není možno za to míti, že ustanovením v § 2, č. 1 zák. č. 144/20, byla zákonná dozorcí pravomoc úřadů báňských těmto úřadům odňata, ani že bylo tímto předpisem záv. radám přiznáno právo ve věcech dozorcích spolurozhodovati. Dozorčí příslušnost úřadů báň. nebyla tedy tímto ustanovením nijak dotčena. S druhé strany však není možno právo spolupůsobení, přiznané záv. radám, omezovati na pouhou možnost činiti u dozorcích úřadů udání, neboť činiti udání u úřadů dozorcích je vůbec každému možno a nemělo by tedy žádného smyslu přiznati jí závodním radám jako jejich zvláštní právo. Že pak spolupůsobení při dozoru nevyčerpává se účastí záv. rady při komis. řízeních, je patrné ze samého znění zákona, který toto právo účasti při řízeních komisionálních uvádí vedle práva spolupůsobení při dozoru a nikoliv jako jeho integrující obsah. Podle tohoto negativního vymezení spolupůsobení záv. rady při dozoru nelze v něm spatřovati ani účast na výkonu vlastní úřední pravomoci dozorcí, ani pouhou denunciaci, ani účast při úředních šetřeních. Podle zřejmé vůle zák. má však právo spolupůsobení záv. rady při dozoru míti nějaký pozitivní obsah, který — má-li vyhovořati základní intenci zák. o záv. zastupitelstvu zaměstnaneckém — musí záv. radě poskytovati nějaký pozitivní vliv na zákonný výkon dozorcích norem, daných mu v zájmu záv. zaměstnanců. V zák. č. 330/21 o záv. výběrech, který je k zák. č. 144/1920 o záv. a rev. radách v hornictví v poměru zák. všeobecného k zák. speciálnímu, jest v § 3, lit. e), působnost záv. výborů, pokud jde o úřední dozor, vymezena konkrétněji než v zák. č. 144/1920, následovně větou: »... dozírati, aby zachována byla zákonná ustanovení o ochraně zaměstnanců... upozorňovati správu na shledané nedostatky a dovolávati se příslušných stat. úřadů dozíracích.« Toto konkrétnější vymezení »spolupůsobení záv. organizace při dozoru« podává autentický výklad tohoto pojmu, neboť oba zákony, upravující instituci těchto druhů, vybudovány jsou na zásadách v podstatě totožných. Nutno tedy za to míti, že i v právu záv. rady hornické na spolupůsobení při úředním dozoru jest obsaženo právo dovolávati se úřadů dozíracích. Toto právo, které podle zásadní intence zák. má míti pro ochranu zaměstnanců praktický význam, není však myslitelné bez nějaké korespondující povinnosti dozorcího úřadu vůči záv. radě, dozoru se dovolávající. Povinnost tato nemůže ovšem sahati tak daleko, aby dozorcí úřad byl vázán při svém dozorcím zakročení návrhy záv. rady i tam, kde zákon ponechává jeho uvážení, zdali a jakým způsobem má aktem dozorcím zakročiti, neboť zákon záv. radě nepřiznává právo o výkonu dozoru spolurozhodovati. Naproti tomu bylo by však právo spolupůsobení při dozoru bezcenné a bezobsažné, kdyby úřad směl dozorcí zakročení, záv. radou požadované, z důvodů nezákonných odíratí. Výrok úřední, jímž bylo záv. radě dozorcí zakročení nezákonně odepráno, nutno proto uznati za způsobily, aby zasáhl do práva záv. rady na spolupůsobení při dozoru podle § 2, č. 1, zák. č. 144/1920.«

mzdový spor, o spor povahy soukromoprávní, jenž spadá pod ustanovení zák. čl. XLV:1907.

Rozhodovati o sporech toho druhu jsou sice podle výslovného ustanovení §§ 17 a 62 zák. čl. XLV:1907 příslušny administrativní úřady, leč rozhodnutí poslední přípustné instance správní v takových sporech vyňato je podle § 105 ústavní listiny č. 121/1920 Sb. a zákona čís. 217/1925 Sb. z přezkoumání nejvyšším správním soudem a strana takovým rozhodnutím dotčená má volno, aby po vyčerpání řádných opravných prostředků dovolala se nápravy ve výroku o soukromoprávních nárocích pořadem práva.

348.

I. Ustanovení § 2, bodu 6., odst. 2. vl. nař. čís. 434/20 je kryto zákonem.

II. Majitel důlního podniku není podle § 2, bodu 6., odst. 2. vl. nař. č. 434/20 povinen vyžádati si dobrozdání závodní rady k propuštění dělníků, jež nastalo z důvodu povolání jich k činné službě vojenské.

III. Báňské úřady nejsou povolány rozhodovati o tom, byly-li výpovědi, danou správou báňského podniku zaměstnancem, porušeny jejich nároky podle § 1154 b) o. z. o. Nález nejv. spr. soudu z 13. I. 1952, č. 217, Boh. A 9605.

Ad I. Podle § 2, bodu 6. zák. č. 144/20 je úkolem závodních rad při hornictví, aby spolupůsobily při propouštění dělníků. Jakým způsobem a za jakých předpokladů má se tak dít, zákon neustanovuje. Zejména neurčuje, v čem spolupůsobení ono má záležeti, zda snad má spočívat v udělení souhlasu k propuštění jednotlivých zaměstnanců, či pouze v podávání dobrého zdání o zamýšleném jich propuštění, nebo v nějaké jiné ingerenci, jako na př. ve zprostředkování mezi podnikatelem a dělníky, hodlá-li je tento propustiti, nebo v podávání návrhů zaměstnavateli v případě nutného omezení počtu zaměstnanců a pod. Zákon rovněž nemá ustanovení o tom, na čí podnět má dojít ke spolupůsobení závodní rady, zejména, zda má se tak státi jen tehdy, dovolávají-li se ho propuštění dělníci, či má-li sám zaměstnavatel povinnost vyvolati spolupůsobení závodní rady. Tato neurčitost obsahu cit. zák. předpisu zřejmě nasvědčuje tomu, že jde o pouhý předpis rámcový, jehož použití nutně předpokládá bližší jeho provedení nějakou jinou právní normou. O vydání takové normy postaral se zákon tím, že v čl. II. stanovil, že min. prací v dorozumění s min. soc. péče, vnitřa a obchodu má vydati prov. nařízení k tomuto zákonu, v němž nutno spatřovati i zmocnění k vydání bližších předpisů za účelem provedení svrchu zmíněného rámcového ustanovení. Toto nařízení vydáno bylo pod č. 434 Sb. z. a n. z r. 1920 a jeho § 2, bod 6. je právě bližším provedením cit. zák. předpisu. Z toho, co právě uvedeno, je patrné, že při zkoumání zákonnosti nař. rozhodnutí nelze přihlížeti jen k § 2, bodu 6. zák. č. 144/20, nýbrž i k prov. jeho předpisu, obsaženého v § 2, bodu 6. cit. vl. nař., jenž stanoví, za jakých předpokladů má závodní rada spolupůsobiti při propouštění dělníků a v čem toto spolupůsobení záleží. Nevybočuje tedy ustanovení § 2, bodu 6., odst. 2. cit. vl. nař. z mezí zmocnění daného čl. II. cit. zák., a dlužno proto k němu hleděti jako k platné právní normě.

Ad II. Další spornou otázkou je, že neměl-li žal. úřad uznati tuto povinnost důlního podnikatele i podle samého ustanovení § 2, bodu 6., odst. 2. prov. nař. č. 434/20. Předpis tento má

na zřeteli propuštění dělníků pro zmenšení neb zrušení závodu, pro živelní pohromy a jiné. V daném případě není sporu o tom, že dělníci nebyli propuštěni ani proto, že závod se zmenšil nebo zrušil, ani proto, že závod postihla živelní pohroma, nýbrž z toho důvodu, že byli povoláni k činné službě vojenské a byla jim tak odňata možnost, aby dále zastávali své povinnosti, plynoucí z pracovního poměru. Sluší proto uvážiti, je-li tento důvod možno zahrnouti mezi ony »jiné« důvody, o nichž tento předpis se zmiňuje. Slovo »jiné« nemůže tu znamenati tolik, jako jakékoliv jiné důvody, neboť pak by odstavcem 2. cit. předpisu byly již vyčerpány veškeré důvody propuštění a nemělo by smyslu, aby v odstavci 4. téhož bodu normováno bylo ještě spolupůsobení závodní rady ve všech ostatních případech propuštění. Proto čte-li se odst. 2. v souvislosti s odstavcem 4., dlužno slovu »jiné« rozuměti tak, že jím měly býti vyznačeny jiné podobné příčiny propuštění, jako jsou případy před tím uvedené (zmenšení nebo zrušení závodu, nemožnost provozu následkem živelních pohrom), tedy že slov »a jiné« užito zde bylo ve významu slov »a jiné podobné příčiny« a pod. Nařízení má zde na zřeteli ty případy, kdy podobně, jako je tomu při zmenšení nebo zrušení závodu, nebo při živelních pohromách, nelze z příčin tkvících v závodě samém zaměstnávatí dosavadní počet dělníků, a je nutno část jich propustiti. Celkem možno míti za to, že nařízení mělo zde na zřeteli případy, jaké měl na mysli i pozdější zákon o závodních výborech č. 350/21, když v § 3, lit. g) stanovil, že závodním výborům přísluší spolupůsobiti způsobem poradním při hromadném propuštění zaměstnanců z příčin mimo pracovní poměr ležících, jako na př. z důvodu omezení výroby pro nedostatek odbytu pro vyrobené zboží, nedostatek surovin, pohonných látek, pro nemožnost získati úvěr a pod. Nelze tedy zahrnouti mezi »jiné« příčiny propuštění, jež má tento předpis na zřeteli, takové příčiny, které nejsou v souvislosti s provozem závodu, nýbrž tkví v osobních poměrech zaměstnanců, jako je tomu tehdy, když zrušení pracovního poměru děje se z důvodu, že zaměstnanec je nucen nastoupiti presenční službu vojenskou. Je-li tomu tak, pak právem žal. úřad odepřel závodnímu nároku na to, aby podnikatel vyžádal si její poradní votum, a mohlo by se jednat i jen o to, nebyl-li dán případ odst. 4., podle něhož přísluší propuštěnému dělníku právo dovolati se závodní rady.

Ad III. Pokud jde o výrok, jímž žal. úřad odepřel rozhodnouti o tom, zda výpověď daná zaměstnancům stala se s porušením jejich nároků podle § 1154 b) o. z. o., a je-li neplatnou, dlužno především vzhledem k vývodům stížnosti konstatovati, že i žal. úřad vychází od toho, že na spor vznesena byla otázka, zda výpověď daná odvedencům je platná čili nic. Spor může býti jen o to, zda žal. úřad právem odepřel rozhodnouti o této otázce pro svou nepříslušnost. Stížnost dovozuje, že žal. úřad byl kompetentní k jejímu rozhodnutí na základě svého dozorcího práva nad důlními podniky. Stížnost má sice pravdu, že báňské úřady mají podle § 220 a násl. hor. zák. dozor nad tím, aby důlní podnikatel plnil ustanovení hor. zákona, a mají zakročiti vždy, když důlní těžba nebo její poměr k veřejným ohledům zvláštního jejich opatření vyžadují. Z předpisů těch však nelze dovoditi kompetenci báňských úřadů k rozhodování soukromých sporů mezi důlním podnikatelem a jeho zaměstnanci o platnosti dané výpovědi.

Z rozhodnutí ve věcech sociálně pojišťovacích.

549.

Jde-li o pokračování v nemoci podle § 6 a), odst. 3 nem. zák. čís. 33/88 ř. z. ve znění novely č. 457/17 ř. z., má nemocnice (táž nebo jiná) nárok pouze na náhradu léčebného za dobu 4 neděl (§ 8, odst. 3. cit. zák.) bez ohledu na to, zda ošetřovaná osoba v době druhého přijetí do léčení byla pojištěna u pokladny jiné, než u které pojištěna byla v době prvního přijetí. Nález nejv. správ. soudu z 10. XII. 1931, č. 15.823/29 Boh. A 9542.

Positivním předpisem § 8, odst. 3. zák. nem. je náhradní nárok nemocnice a povinnost pokladny s nárokem tím korespondující omezen jen na náklady ošetřování v trvání 4 neděl. Hradití nový takový náklad byla by pojišťovna povinna jen tehdy, kdyby nastalo nové onemocnění, čili nový pojistný případ ve smyslu nem. zák. Tento však podle pozitivního předpisu § 6 a), odst. 3. nem. zák. nenastává, nastala-li opětná nezpůsobilost k práci důsledkem nemoci, na niž bylo nemocenské již poskytováno, nastala-li nezpůsobilost ta dříve než 8 neděl po zastavení nemocenské podpory.

Zákon pak ani v § 6, lit. a), odst. 3., ani v § 8, č. 3, nerozlišuje mezi případy, nastalo-li pokračování v nemoci po dobu trvání pojištění u téže pokladny, či u pokladen různých. Ze slov užitých v § 6 a), odst. 3. »pro výpočet podpurného období« plyne, že předpis ten byl vydán k ochraně nemocenských pokladen vůbec, aby při recidivách téže choroby, přerušované krátkodobým zaměstnáním, nepočalo zaměstnání znova běžeti celé podpurné období. (Srov. Boh. A 8895/30*). Ochrana taková by však zřejmě selhala, kdyby se čínil rozdíl mezi případy, kde pokračování téže nemoci nastalo během pojištění u jedné poj. a případy, kde nastalo během pojištění u poj. jiné. Neboť pak by se zcela nahodilou změnou příslušnosti pokladny měnil a rozšiřoval nárok pojištěnců i povinnost pojišťovny. Pro rozlišování takové není v zákoně podkladu. Poněvadž pak § 8, č. 3, nárok nemocnice na náhradu nákladů za léčení pro touž nemoc omezuje právě jen na 4 neděle, a to také zcela všeobecně (nepraví se tam na př., že táž nemocenská pojišťovna není povinna náklad za dobu delší 4 neděl platiti), nutno dospěti k závěru, že byl-li nemocnici náhradní nárok za dobu 4 neděl nahrazen, není oprávněna žádat náhradu další, přijala-li pro totéž onemocnění do léčení znova osobu pojištěnou, třeba by osoba ta v době nového přijetí pojišťovnou byla u pojišťovny jiné, než u které byla pojištěna při prvním léčení.

350.

Za platnosti zák. č. 221/24 (od 1. července 1926) přísluší i na Slov. a Podk. Rusi pojišťovacímu soudu rozhodovati spory mezi nemocenskými pojišťovnami a nemocnicemi o náhradu nákladů vzniklých nemocničním ošetřováním členů pojišťoven, třebaš jde o nároky vzniklé před 1. červencem 1926, avšak vznesené na spor od tohoto termínu. Nález nejv. spr. soudu z 19. XII. 1931, č. 18.729, Boh. A 9567.

Zákon z 9. října 1924, č. 221 Sb. v § 220, odst. 1., č. 4, lit. c) příkazuje do výlučné příslušnosti pojišťovacího soudu spory mezi nemocenskými pojišťovnami a nemocnicemi o náhradu podle

*) Nález nejv. správ. soudu z 18. listopadu 1930, čís. 14.785 v P. P. čís. 187/1931.

tohoto zákona, t. j. spory o náhradu nákladů, vzniklých nemocničním ošetřováním členů pojišťoven. Tato kompetenční norma platí také při rozhodování o takových nárocích nemocnic, vzniklých před 1. červencem 1926, t. j. před účinností tohoto zákona, vznesených na spor po 1. červenci 1926, vzhledem k přechodnému ustanovení odst. 1. a 2. § 282 cit. zák. (srov. Boh. A 9249/51). Tím, že zákon přikázal bez výhrady zmíněné spory mezi pojišťovnami a nemocnicemi do výlučné kompetence pojišťovacího soudu, derogoval v tomto směru všem odchylným dřívějším kompetenčním předpisům, zejména i § 13 zák. čl. XXI:1898, upravujícím dosud příslušnost pro spory tohoto druhu na Slov. a Podk. Rusi.

Ježto předpis § 220 nabyl účinností dnem 1. července 1926 (arg. § 148 zák. č. 148/25), nebyl žal. úřad po tomto termínu věcně příslušným takové spory rozhodovati.

Odstavec druhý přechodným ustanovením § 282 cit. zák. č. 221/24, podle něhož předpisů tímto zákonem zrušených jest i nadále použití při rozhodování podání, stížností a sporů, jež byly podány nebo zahájeny přede dnem, kdy nabudou účinností ustanovení tohoto zákona o pojištění nemocenském, nelze na dané případy použiti, ježto tento spor byl u úřadu správního dříve příslušného zahájen po zmíněném termínu.

551.

Nelze-li s určitostí zjistiti, kdy vznikla invalidita, náleží důchod až ode dne prohlídky lékařem-soudním znalcem. Rozs. vrch. poj. soudu v Praze z 21. XII. 1931, č. j. Cpo 1077/31.

Rozsudek prvé stolice běře v odpor odvoláním strana žalovaná pro nezákonnost, pokud žalobci přiznán byl invalidní důchod již od 18. února 1931, a navrhuje, aby napadený rozsudek byl změněn v tom smyslu, že se žalobci přiznává invalidní důchod až od 18. srpna 1931.

První soud přiznal žalobci invalidní důchod od 18. února 1931, vycházejze z toho, že toho dne se stal žalobce k výkonu svého povolání trvale nezpůsobilým.

Tato konkluse se však z provedeného důkazu znaleckého právem vyvoditi nedá.

Soudní znalec MUDr. K. P. uznal dne 18. srpna 1931 žalobce trvale nezpůsobilým k výkonu jeho povolání a prohlásil, že jmenovaného dne konstatovaný stav trvalé nezpůsobilosti vyvinul se během asi půl roku.

Z tohoto posudku znaleckého nijak se nepodává, že žalobce byl již půl roku před ohledáním znalcem trvale k svému povolání nezpůsobilým, jak za to mylně první soud má, a možno s bezpečností usouditi jen na to, že stav trvalé nezpůsobilosti tu byl teprve dne 18. srpna 1931.

352.

Invalidní důchod nelze přiznati pouze na určitou dobu předem stanovenou. Rozsudek v. p. s. z 30. III. 1932, č. j. Cpo 1279/31.

Žalovaný pojišťovací ústav výměrem ze dne 17. července 1931 zamítl žádost žalobcem ze dne 28. února 1931 vznesenou na invalidní důchod. První soud napadeným rozsudkem vyhověl žalobě proti tomuto výměru částečně, totiž uznal právem:

1. že žalovaná strana je povinna žalobci poskytovati invalidní důchod po dobu jednoho

roku od 28. února 1931 a nahraditi náklady sporu a

2. že žalobní žádost, pokud se jí domáhal žalobce invalidního důchodu »i pro další dobu«, se prozatím zamítá.

Žalovaná pojišťovna odporuje odvoláním rozsudku I. stolice jen potud, pokud byla jím uznána povinnou poskytovat žalobci invalidní důchod po dobu jednoho roku, a činí odvolací návrh, aby soud odvolací změnil rozsudek I. stolice v ten smysl, že »žalovaná Ústřední sociální pojišťovna je povinna žalobci poskytovat invalidní důchod od 28. února 1931 a nahraditi náklady sporu«.

Podle § 110, odst. 2. cit. poj. zákona ve znění novely č. 184/1928 Sb. požitek invalidního dů-

chodu končí smrtí důchodcovou, nebo nejsou-li již splněny předpoklady uvedené v § 109, odst. 2. Výsledky řízení I. stolice není zjištěno, že žalobce po celou dobu jednoho roku od 28. února 1931 pro nemoc nebo jiné vady tělesné nebo duševní nebude moci si vydělati ani třetinu toho, co tělesně a duševně zdravý zaměstnanec téhož druhu (§ 109, odst. 2.).

Slušelo potom k odvolání strany žalované odst. 1. enunciatu napadeného rozsudku změnit potud, že se invalidní důchod žalobci přiznává nejdéle na dobu jednoho roku od 28. února 1931, čímž není dotčeno právo žalované pojišťovny zastaviti důchod invalidní i během tohoto roku, přestanou-li předpoklady uvedené v § 109, odst. 2. poj. zákona.

Poznámky.

Ustanovení zákona o pracovních soudech neplatí v řízení před soudy okresními. (Výn. min. spravedlnosti č. j. 20.283/32. — Věstník min. sprav. roč. XIV. (1932), str. 88.) Vyskytly se pochybnosti, zdali ustanovení zákona ze dne 4. července 1931, č. 131 Sb. z. a n., obzvláště §§ 20, 21 a 23, zabezpečující určité výhody stranám, platí též ve sporech z poměru pracovního, služebního a učebního, projednávaných okresními soudy z toho důvodu, jelikož v jejich sídle není zřízen ani pracovní soud, ani oddělení okresního soudu pro spory pracovní. Proto upozornilo ministerstvo spravedlnosti výnosem ze dne 27. dubna 1932, č. 20.283, na to, že § 42 zákona o pracovních sporech v místech, kde nejsou v činnosti pracovní soudy ani oddělení okresních soudů pro pracovní spory, žádnou jinou výjimku, mimo předpis druhé věty § 42, týkající se místní příslušnosti okresních soudů, a že proto nutno za to míti, že ve všech ostatních směrech platí u okresních soudů i v případě § 42 zákona o pracovních soudech obecné předpisy civilních soudních řádů.

Ještě dovolená vysazeného zaměstnance.

K otázce, jak vypočítati náhradu za dovolenou zaměstnanci, který v rozhodném období předcházejících čtyř týdnů (§ 9 zák. č. 67/1925) pracoval omezeně, formuluje »Hauptverband der Industrie« svoje stanovisko v »Mitteilungen« v č. 23 (roč. XIII.) na str. 284—285. Ježto v podstatných částech vyjadřuje stanovisko, ke kterému jsme v dřívějších úvahách dospěli, citujeme doslovně:

»Als Lohnentschädigung gebührt dem Arbeiter für die Urlaubszeit eine dem durchschnittlichen Verdienste der letzten 4 Wochen unmittelbar vor dem Antritte desurlaubes nach den Grundsätzen des § 12, Abs. 2 SVG. in seiner ursprünglichen Fassung entsprechende Entschädigung.

Die Änderung, die § 12 durch die SVG-Novelle erfahren hat, wirkt sich bei der Berechnung des Urlaubsentgeltes nicht aus.* Es ist daher der Tagesverdienst, der die Grundlage des Urlaubsentgeltes bildet, so zu berechnen, dass der Verdienst der letzten 4 Wochen unmittelbar vor Antritt desurlaubes durch die

* Souhlasně kromě Ríha-Freudenfeld (»Pracovní právo«, str. 62), R. Fernegg (»Handbuch des Arbeitsrechtes«, str. 533) a Kotek (»Příručka pracovního práva«, str. 326).

Zahl der tatsächlichen Arbeitstage während dieses Zeitraumes geteilt wird. Dieser Verdienst wird je nach dem Ausmasse desurlaubes, auf den der Arbeitnehmer Anspruch hat, mit 6, 7 oder 8 multipliziert.

Die Kurzarbeit hat wohl nicht auf das Ausmass desurlaubes selbst (Freizeit), wohl aber auf die Höhe der Lohnentschädigung Einfluss. Die nach den obigen Grundsätzen berechnete Entschädigung vermindert sich um ein Zehntel, wenn die Zahl der Arbeitsstunden des Arbeitnehmers im Laufe des Jahres vor dem Stichtage um mehr als ein Zehntel unter die regelmässige Arbeitszeit gesunken ist, die auf die im Betriebe als Arbeitstage eingeführten Tage entfällt, und um ein Fünftel, wenn sie sich um mehr als ein Fünftel der so festgesetzten Arbeitsstunden verringert hat... Eine weitere Kürzung desurlaubsentgeltes als um ein Fünftel ist ausgeschlossen, mag auch die Beschäftigung im Laufe des Jahres vor dem Stichtage infolge der Kurzarbeit noch so geringfügig gewesen sein.«

Časopisy.

Juristen Zeitung (roč. XIII, č. 10 a 11). Neubauer »Právo a hospodářská krise«. Dr. Otto Bauer »Jak dlouho trvá nárok na nemocenské.«

Dr. Hans Roppert »Nepřipustnost dovolání proti rozsudkům pracovních soudů ve sporech s hodnotou předmětu sporu do 500 Kč.«

Pravny obzor (roč. XV, čís. 8) Rudolf Hollós »Judikatura nejvyššího soudu o odměne za práci prez čas u deputátníkov.«

Richterzeitung (roč. XIV, č. 5) dr. And. Oswald Doernfest »Bankovní zákon.«

Právník (roč. LXXI., str. 543 n.). Dr. Stanislav Jurášek: »Přednostní pohledávky podle zák. č. 64/31 Sb. z. a n. ve vyrovnávacím řízení.«

Prager Juristische Zeitschrift (roč. XII, č. 10). Dr. Rudolf Horner »Redakční chyba v zákoně o pracovních soudech.«

Mitteilungen des Deutschen Hauptverbandes der Industrie (roč. XIII, č. 19, 20 a 22). Dr. Fritz Katzer »Exekuce na mzdu.«

Průmyslový věstník (roč. XIX, č. 23) Dr. Kazimír Čákrť »Poplatky v řízení před pracovními soudy.«

Vychází 20. každého měsíce. — Předplatné ročně Kč 20.—, s přílohou »Archiv pracovního a sociálně pojistovacího práva« ročně Kč 32.—, pro předplatitele časopisu »Odborové sdružení československé« Kč 12.—, s přílohou »Archiv pracovního a sociálně pojistovacího práva« Kč 18.—. Redakce, správa a výpravna v Praze I., Na Perštýně 11. — Majitel: Odborové sdružení československé. — Vydavatel a odpovědný redaktor Rudolf Tayerle. — Řídící redaktor Jaromír Hlaváček. — Tiskem Lidové knihtiskárny A. Němec a spol., Praha II., Hyberská ul. 7.

Novinová sazba povolena řed. pošt a telegrafů 25.333-VII.-28.